

HOMILIE

van Mgr. dr. J.H.J. van den Hende bij de afsluiting van het Jaar van Gebed op het hoogfeest van Christus Koning, 25 november 2018, HH. Laurentius en Elisabeth Kathedraal Rotterdam

Daniël 7, 13-14

Apokalyps 1, 5-8

Johannes 18, 33b-37

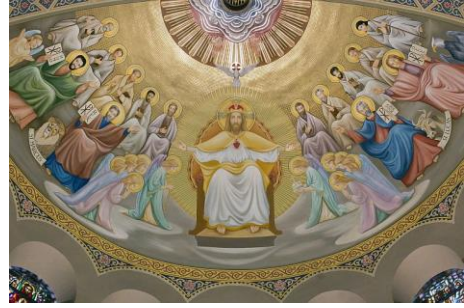
Broeders en zusters in Christus. Vandaag mogen we het hoogfeest vieren van Christus Koning. Christus is koning van hemel en aarde, zo staat het in de liturgische teksten. Maar bij een koning hebben we toch andere gedachten. Zelfs als een vorst nederig of heel behulpzaam is, is er al gauw sprake van een paleis, een rode loper en dienaren die hem te hulp schieten van achter de rododendrons. Als je bijvoorbeeld naar koningen en koninginnen kijkt op tv, naar de uitzending 'Blauw bloed', lijkt dat beeld wel te kloppen. Maar bij Christus als koning herken je niets van de rode loper, geen groot paleis of vele dienaren die hem omstuwen. Jezus staat voor Pilatus, niet als koning, maar als misdadiger. En niemand komt Hem te hulp, zoals de Heer ons zelf vertelt in het evangelie, want anders hadden ze wel voorkomen dat dit zou gebeuren (Joh. 18, 36).

Koning Christus is zonder paleis, rode loper en lakeien (cf Mt. 8, 20). Natuurlijk, Hij krijgt wel een kroon op zijn hoofd, maar dat is een doornenkroon die Hem tot bloedens toe wordt opgezet, en Hij kreeg een purperen mantel om zijn schouders (Joh. 19, 2-3) en uiteindelijk een rietstok met een spons gedrenkt in zure wijn (Joh. 19, 29). Nee, Hij heeft niets van een koning, zoals we die gewend zijn te zien. En toch stelt Pilatus die vraag: zijt Gij koning? En Jezus stelt een tegenvraag: is dat u ingefluisterd (Joh. 18, 34)? Want Jezus is door zijn eigen volk naar Pilatus gebracht, die het gezag handhaaft namens de Romeinen, die al een kleine tweehonderd jaar de bezetters zijn van Jeruzalem.

Gij zijt dus toch koning, zegt Pilatus (Joh. 18, 37). Hij is bezorgd over de ontstane onrust in Jeruzalem, niet zozeer dat Jezus met macht en geweld zijn stoel inneemt, of een heel leger op de been brengt tegen het Romeinse leger. Maar wel lijkt hij te beseffen, dat Jezus iemand is die vele harten heeft geraakt. Pilatus weet goed dat je meer mensen in het hart raakt door vrede te verkondigen dan door met de vuist op tafel te slaan, dat je meer mensen in het hart raakt door de vrede voor te leven dan met geweld en pijn de orde te herstellen. Nee, die koning Jezus zou wel eens veel meer invloed kunnen hebben dan Pilatus als landvoogd zou willen en de keizer voor mogelijk houdt.

En zo is het ook, want Jezus zegt: mijn koningschap is niet van deze wereld, want dan zou Ik wel dienaren hebben gehad die voor Mij op zouden zijn gekomen (Joh. 18, 36). Ik ben met een andere missie gekomen. Zozeer heeft God de wereld liefgehad, dat Hij zijn Zoon heeft gegeven (cf Joh. 3, 16), tot het uiterste, want Hij heeft zijn leven gegeven. Uiteindelijk wordt Hij veroordeeld, als een misdadiger aan het kruis geslagen en Hij sterft. Is dat nu een koning die het op kan nemen tegen de macht van koningen en keizers in deze wereld?

Het rijk van de Heer begint in ons hart. Meteen onder het kruis is dat al zichtbaar. Er waren mensen die Hem bespuwden, maar er waren ook mensen die hun hart openden en zijn rijk van vrede wilden opbouwen. De eerste christenen hebben dat met veel offers gedaan. Mensen werden als oproerkraaiers opgepakt en gedood. Het moet voor de eerste christenen een zware tijd zijn geweest, als je steeds hoort dat je medegelovigen worden opgepakt en uit de rijen van de christenen wegvallen door geweld en martelaar werden (cf Hand. 7, 54- 8,1; 9, 1-2).

De Heer is koning over hemel en aarde. Dat betekent niet een nog groter paleis, een nog langere loper of een groter leger. Het betekent, dat we geloven dat de Heer in ons hart zijn rijk vestigt.

Toen het feest van Christus Koning werd ingesteld in 1925 door paus Pius XI, was dat tussen twee wereldoorlogen in. Er waren veel mensen in verwarring. Machthebbers en ideologieën vielen over elkaar heen en vrede en veiligheid waren geen zekerheid. In die tijd werd het feest ingesteld, omdat het niet gaat om macht en geweld ten koste van de waardigheid van mensen, maar dat de Heer een vorst van vrede is wiens koningschap zich uitstrekt tot alle mensen (Pius XI, encycliek *Quas Primas*). En die vrede kan alleen bereikt worden als we ons hart openen voor de liefde van God en wanneer de hoop die in ons leeft de aanzet is om onszelf te geven voor de opbouw van Gods rijk.

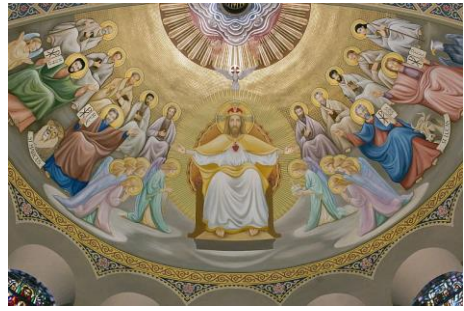
We mogen vandaag beseffen, dat de verrezen Heer, Christus Koning, op de eerste plaats zijn hart aan ons toont en niet op de eerste plaats zijn kroon en staf. We mogen vandaag ontdekken wat het fundament is van zijn koningschap. Als iemand veel gebeden heeft, is het Jezus wel. We hebben daar dit Jaar van Gebed vaak bij stil gestaan. Jezus laat zijn openbare leven beginnen met gebed, Hij bidt in de woestijn (Mt. 4, 1-11; Mc. 1, 12-13; Lc. 4, 1-13). Hij bidt intens voordat Hij zijn leerlingen kiest (Lc. 6, 12-16; cf Mc. 3, 13-16) en Hij bidt voor de mensen die aan Hem zijn toevertrouwd als schapen zonder herder (Mt. 9, 36-38). Hij bidt in de Hof van Olijven en zegt daar: maar toch niet mijn wil, maar uw wil geschiede (Mt. 26, 39; Mc. 14, 36; Lc. 22, 42). Aan het kruis bidt Hij vol overtuiging woorden uit psalm 22: Mijn God, waarom hebt Gij Mij verlaten (Mt. 27, 46; Mc. 15, 34). En bij zijn laatste adem bidt Hij: vergeef het hun, want ze weten niet wat ze doen (Lc. 23, 34).

Dat is de Koning die christenen door de eeuwen heen heeft geïnspireerd. Hij is de verrezen Heer die bij ons komt als we de eucharistie vieren en telkens als we het evangelie lezen. We hebben een Jaar van Gebed gehouden, opdat we met de Heer nog meer een gemeenschap van gebed worden. Wanneer de Heer ons als zijn leerlingen vraagt, kunnen we dat niet volbrengen zonder gebed (cf Lc, 18, 1.8b). Het gebed is niet een prevelen met de mond en vanuit een lege huls, maar het moet komen uit ons hart (Mt. 6, 5-13).

Als we voortdurend de Heer betrekken bij onze zorgen en vreugden, kunnen we pas zeggen dat we met Hem op weg gaan en steeds in Hem onze kracht en vreugde vinden. En daarom vandaag op het feest van Christus Koning de vraag aan u: mag Christus heersen in uw hart? Natuurlijk, zult u zeggen. Maar die vraag gaat dieper, namelijk dat we werkelijk beseffen van dag tot dag dat we geschapen zijn om te leven in gemeenschap met Hem, dat we zijn woorden in ons hart bewaren (Lc. 8, 15) en ons hoofd en onze handen beschikbaar stellen om te bouwen aan zijn rijk. Durven we dat aan op het feest van Christus Koning? De Heer roept ons ook vandaag en zegt: 'wat ge aan de minsten der mijnen hebt gedaan, hebt Ge aan Mij gedaan' (Mt. 25, 40). Daarin klinkt onze roeping door hier en nu, op dit moment. En als we in de eucharistie zeggen: Heer, ik ben niet waardig dat Gij tot mij komt, dan komt Hij naar ons toe en is dat gebed een hulp om ons hart te openen voor zijn liefde en trouw.

Het komende jaar willen we in ons bisdom extra stil staan bij onze roeping om te getuigen in de wereld, door als priester of diaken beschikbaar te zijn, om vanuit de roeping als gehuwden door dik en dun trouw te blijven in lief en leed, om als religieuze te volharden in eenvoud en gebed, de roeping om als gedoopte christen dienstbaar te zijn in de wereld van vandaag.

Bouwen aan Gods rijk. U voelt het al, er komt een nieuw themajaar aan. En ik hoop dat ieder dan kan zeggen: ja Heer, hier ben ik (cf 1 Sam. 3, 10; Ps. 40, 8-9; Hand. 9, 10). Het helpt ons wanneer we

trouw blijven aan het gebed (1 Tess. 5, 17). In dat aanhoudende gebed kan onze roeping groeien en kan ons antwoord rijpen en kunnen we vanuit de Heer opnieuw naar buiten treden met geloof, hoop en liefde. Amen.